

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень:
у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на ро-
гу вулиць Прічард і Мекгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦЮЮЧИХ І ЇХ СВІДОМІ ЧИ НЕСВІДОМІ ВОРОГИ.

III.

ПОЛІТИЧНИЙ ФРОНТ БОРОТЬБИ.

Ми приступаємо до обговорення другого фронту класової боротьби працюючих, до політичного. Прочитавши попередні два розділи цієї статті, може дехто з робітників та фермерів сказати: "Коли економічні організації борються за визволення працюючих з капіталістичного визиску, то пощо нам організуватися ще й політично та дробити свої сили? Вистарчить нам одної організації".

В тім то й річ, що тої одної організації ніяк не вистарчає, і хто таке каже, той свідомо, або несвідомо шкодить визвольному робітничому рухові й робить прислугу його ворогам.

Капіталісти й їх слуги стараються всіма способами вмовляти в робітників, що політика — дуже погана річ, що у ній повно крутін, обманства й т. ін., мовляв, вона не для робітників та фермерів. Лідери Американської Федерації Праці ногами й руками тріснуть на саму згадку про організування в Злучених Державах одної великої робітничої політичної партії, хоч би на зразок Англійської Партії Праці.

Коли ж політика спирається така погана річ, то чому пани й підпани, чому самі лідери угодовських робітничих індустріальних організацій з руками й ногами, геть і з головою бабрюються в політику? Чому пани в кожних виборах йдуть до робітників і фермерів за голосами? А де ж голосування під час виборів — це вже політична діяльність?

Бачите, які пани хитрі: голосувати на пана — це гарна річ, а голосувати на робітника або фермера, члена робітничої політичної організації, це погана річ. А організуватися працюючим в політичній організації — ой, це вже аж надто погана річ! — кажуть капіталісти.

Та працюючі прийшли вже до переконання (самі капіталісти їх навчили), що організуватися політично зовсім не така погана річ, якою її представляють вороги працюючих, що це навіть дуже необхідна для працюючих справа. Що буржуазна політика погана — так це ж самі капіталісти її опоганили. А працюючі, організуючись і зводячи класову політичну боротьбу, укривають поборюють несправедливу політику, яку створила буржуазія у своєму інтересі.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО САМУ ПОЛІТИКУ.

Політика — це одна з головних надбудов економіки, вона впливає на економічний устрій. В капіталістичній системі не може бути ніякого політичного устрою, як капіталістичний, без рішучості, як би він себе не називав: демократичний, фашистський, монархістський, чи навіть "робітничий". В Англії був кілька місяців так званий "робітничий уряд" МекДоналда, але він мусів служити капіталістичній системі. Його міністри й сам прем'єр не могли змінити не тільки самого ладу в країні (вони не кінце й старалися це зробити), але не були в силі змінити системи у своїх міністерських канцеляріях. Їм лишалося одне з двох: або бути послухними манекінами в руках капіталістичної системи, або уступити. Був ще третій вихід: повести безпощадну класову боротьбу за зміну капіталістичного ладу згори і в цій боротьбі або чесно згинуть, або побідити. Але на це не дозволила їм їх угодовська, дрібнобуржуазна ідеологія, тому вони, як уряд, згинувши в обіймах капіталістичної системи, нічого після свого урядування робітництву не лишили. Був також соціалістичний уряд, навіть з соціалістичним президентом, в Німеччині, але тому, що він не зловив капіталістичної системи, то вона його зломала й настановила Гінденбурга.

В капіталістичних країнах, не дивлячись на їх "демократичність", на рівне, пряме й тайне загальне голосування — парламенти, уряди, всі державні законодавчі та виконавчі апарати є виконавцями волі пануючої класи. Всі вони й ухвалені ними закони є на боці пануючих. І коли капіталісти, чи їх демократичні уряди кажуть, що закони є рівні для всіх, то це просто злода. Закони завжди на боці сильного і в капіталістичних країнах вони обороняють право визиску одиницею-мільоном соток тисяч працюючих (приклад — Форд в Злучених Державах).

Закони в демократичних країнах назверх дозволяють робітникам організуватися й боротися за свої права, але як тільки в якійсь індустрії робітники вийдуть на страйк, то зараз же уряд посилає туди своє військо, поліцію для оборони капіталістичного права на визиск, арештує й пакує в тюрму провідників, забороняє робітникам збори... Значить, політична влада стає в обороні економічного панування визискувачів, а пани, їх слуги й зрадничі лідери трейд-юній кажуть робітникам, що економіка немає нічого спільного з політикою й докладають всіх зусиль, щоб страйк робітництва не перетворився в політичну боротьбу.

ПРАЦЮЮЧІ МУСЯТЬ ОРГАНІЗУВАТИСЯ ПОЛІТИЧНО.

Щоб боротися з капіталістичним політичним апаратом, який обороняє визиск економічний — працюючі також мусять організуватися політично. Про це тепер двох думок вже й бути може. Тепер цілий світ вкрито політичними партіями працюючих. Не всі вони однакові, не всі вони признають однакові засоби й способи боротьби, але всі вони визнають потребу політичної боротьби.

Міжнародні організації, що лучать в собі політичні партії робітництва, є дві: Другий (Соціалістичний) Інтернаціонал і Третій (Комуністичний) Інтернаціонал. Другий Інтернаціонал об'єднує в собі соціалістичні партії різних країн, а Третій Інтернаціонал об'єднує в собі комуністичні партії різних країн.

До світової війни був тільки один, Другий Інтернаціонал, який зрадив ідею міжнародної солідарності: його лідери пішли на услуги капіталістів своїх країн, стали міністрами монар-

хістичних урядів й допомагали їм проливати робітничу кров за інтереси капіталістів. Як тільки війна скінчилася й капіталісти воюючих держав помирилися між собою, то одночасно з ними помирилися між собою й соціал-зрадники, воєнскресили назад свій (Другий) Інтернаціонал (на половину пошарпаний чисельно й цілковито збанкрутований морально) й приречили його замість хвоста до Ліги Націй, цієї міжнародної політичної організації капіталістів. Найвидатніший лідер Другого Інтернаціоналу, бельгійський міністер Вендервельде, засідає й тепер в Лізі Націй за одним столом з Чемберленом, Муссоліні, Бріаном і ін.

Третій (Комуністичний) Інтернаціонал створився з тої частини чесних борців II. Інтернаціоналу, що остали вірні міжнародній класовій солідарності робітництва. Вони провадили завзяту боротьбу проти світової війни, а по війні за повалення ладу визиску й насильства, ладу, що кидає людство на таку страшну різню, якою була остання світова війна й якою буде неминуха майбутня ще гірша різня. Третій Інтернаціонал, всі комуністичні партії й їх провідники стоять за чисту, безкомпромісову класову політичну боротьбу. Тільки завдяки цій боротьбі повалено тюрму народів, царську Росію, а на її місце збудовано великий Союз Радянських Соціалістичних Республік; тільки завдяки цій боротьбі потрясено в безпосередньо повоевних роках цілим капіталістичним ладом. І коли б не зрада лідерів Другого Інтернаціоналу й тої маси, що остала під їх проводом, то нині працюючим більшій половині світа може зовсім не прийшлося б було жити далі в кігтях капіталістичного визиску та боятися приходу нової капіталістичної війни.

ВОКВИ В ОВЕЧІЙ ШКІРІ.

Цей розбрат працюючих на організаційному полі політичної боротьби не тільки не повинен знеохочувати працюючих організуватися політично, але він повинен відкривати їм очі й ще більше заохочувати їх до політичної боротьби. Бо за цим розбратом аж надто видно кігті й скрити роботу визискувачів, світових імперіалістів. А де ж вони й тут мають своїх слуг, які снують цей розбрат між робітництвом.

Комуністичні партії в кожній країні не відмовуються від робітництва, ні від таких угодовських робітничих організацій, як соціалістичні партії, партії праці, незалежні партії праці й ін. Ні, комуністичні партії й тут готові творити з ними один фронт, навіть закликають до об'єднання всіх робітничих політичних, економічних, кооперативних та освітніх організацій в одну масову політичну партію й при вських вських провінціальних чи мських виборах йти разом, ставити спільно своїх кандидатів, лучитися разом з фермерами, тобто творити спільний фронт працюючих проти визискувачів, разом боротися — але лідери тих угодовських партій є проти такого об'єднаного фронту. Вони, як вірні слуги капіталу, як його агенти, зводять боротьбу з тими визвольними кликами комуністів, виключують комуністів із своїх організацій на велику радість капіталістів. Чому вони це роблять? Тому, що деякі з них є платими слугами капіталу, а у деяких ідеологія є чисто дрібнобуржуазна.

Однак "низи" робітництва прозирають і починають йти понад голови таких своїх лідерів. Тому такі угодовські партії уступають місце дійсним боевим політичним партіям працюючих. Була колись, наприклад, в Канаді Соціалістична Партія Канади. Коли її рядове членство й всі чесніші одиниці перейшли до Комуністичної Партії Канади, то тоді її головні лідери перейшли до консервативної партії. Отже чи не були ці лідери вовками в овечій шкурі?

Та чим скорше вони йдуть туди, де їм місце, тим скорше прозирає робітництво й починає лучитися в дійсні боеві політичні партії, на чолі яких стоять віддані робітничі справи провідники.

В ОБОРОНІ СВОГО НАРОДУ.

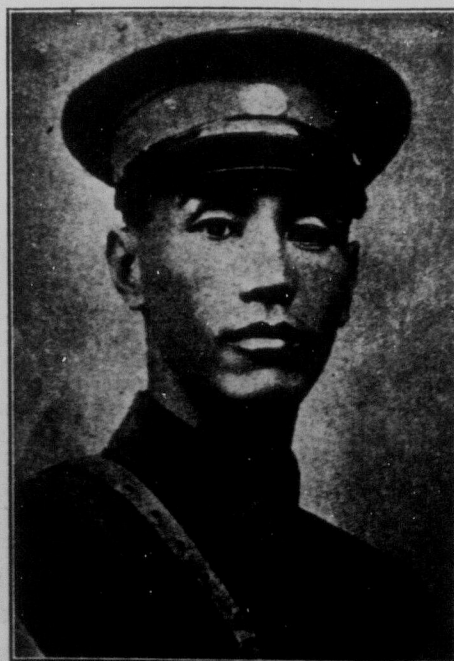
Дружина покійного основателя Кумінтангу, д-ра Сун Ят-Сена, про визвольну боротьбу китайського народу й його взаємовідносини з чужинськими капіталістичними державами.

(Розмова з кореспондентом американської преси.)

Мій чоловік часто говорив, що як би не американські освітні інститути по Китаю, скінчення династії Манчу було б неможливе.

Це були Китайці в Америці, студенти і робітники, яких жертволюбність зглядом його чоловіка мислила ймовірно перед 17 або 18 роками фінансувати китайську революцію (в 1911 р.) Ми завдячуємо Америці більшості наших молодих провідників, які поступали тепер побіжно на північ, щоб довершити другу половину революції, це є об'єднати Китай і зробити з него справжню республіку.

Американська преса, йдучи слідом британській, хотіла

ЧАН КАЙ-ШЕК.

головнокомандуючий кантонсько-китайською армією, що бореться за звільнення Китаю від своїх чужих визискувачів.

вбити наш кантонський національний рух зразу через ігнорування, опісля через висмикування його. Щойно від кількох останніх тижнів американський уряд почує себе змушеним признати, що наш кантонський рух є фактом, себто він мусів признати, що це дійсний рух, хоч він і "червоний".

Але не забувайте, що ваш уряд почав признавати наш рух лише тоді, коли наші армії зайшли побіжно аж в долину ріки Янгце й здобули дві треті Китаю. Тепер ви, Американці, признаєте, що несправедливі договори мусять бути перепи-сані, але — слідом Бритійців — ви говорите, що це буде щойно тоді можливе зробити, "коли Китай матиме один від-вічальний уряд".

ВАН ЦЗІН-БЕП,
голова Центрального Комітету партії Кумінтанг і кантонського національного уряду.

На це ми, Китайці, кажемо: оскільки ми контролюємо цілковито, військово й цивільно, дві треті Китаю з 275 мільонами населення та маємо неоспорний авторитет над 90 процен-тами чужинських концесій.

Коли ви говорите, що ви будете говорити з нами тоді, як Китай матиме централізований відвічальний уряд, ви — а під цим розуміється всі чужі держави — є нещирі, бо ви самі є відвічальні за горюжаний війну в Китаю. Ви підпомагали колишнього манджурського бандита Чан Цю-Ліна від років. Ви озброїли китайським аристократом Ву Пей-Фу, який має на меті привернути монархію. Зараз ви допомагаєте Сун Чуан-Фанові, який причинився до Шангаю за вашою протекцією.

КОЛЮЧКИ.

Часом я сиджу й думаю... Коли ж починаю ходити, тоді перестаю сидіти. А коли перестаю думати, тоді вже нічого не думаю.

Часом я над таким думаю: чому в Толстой, Ман, церква згоріла? І додумуюсь до такого: згоріла зі вступу перед релігійною сваркою своїх парохів... Згоріла й в образі диму понесла до бога свою скаргу на побожних безбожників на землі, що посіяли між людьми релігійну ненависть.

Часом мені не дають думати... А часом забивають мені клина в голову й надають тако-го до думання, що нічого думати не хочеться.

Зразу не хочеться, а потім я таки думаю, аж поки не пере-думаю, а тоді... починаю знову над чимсь думати.

— Ви, більшовики, радієте з національного визвольного руху в Китаю, а національний визвольний рух власного народу ви поборювали — каже до мене один такий великий націоналіст, який, зрештою, не ви-рішив ще остаточно на чий користь згоріла церква в Тол-стой.

Клина, значить мені в голову забив.

— А який то, прошу вас, був "національний визвольний рух власного народу?" — спитав я

Я не роблю тут ніяких фігу-ративних тверджень. Коли на-ші війська заняли долину Янг-це, вони здобули арсенал ге-нерала Ву Пей-Фу, в якому пі-ся оцінки бельгійських офіце-рів, що служать добровільно в наших арміях, є на 20 мільйонів доларів вартості амуніції і т. и.

Для нашого міністра закор-донних справ є цілком приро-дною річчю приймати амери-канського уряду, адресовані до не-го, з таким самим недовірям і скептицизмом, з якими ми при-нимаємо британські й японські ноти.

Це є наше становище згля-дом всіх чужих держав, а го-ловно зглядом Британії, Япо-нії і Злучених Держав.

І тепер, коли ми доказали, що наш рух є дійсний і попи-раний народом Китаю; коли ми маємо в посіданню терито-рію, на якій є 90 процент концесій; коли ми контролюємо більшість портів, зв'язаних не-рівними договорами вільної торгівлі — було б корисним для націй, яких тісніривні тор-говельні договори дотичать, заключити з нами чим скорше мирну умову.

Але як-що ви, чужі нації, да-ватимете допомогу північним бандитам, то коли прийде час — а він приходить вже швид-ко — і цілий Китай буде під системою національного уряду

— всі ваші договори з північ-ними будуть відкинені і скане-льовані.

Нация, яка перша схоче мати з нами рівноправні зносини, здобуде собі прихильність ки-тайського народу.

— Стоп!

— Га, що?...

Чому церква в Толстой згоріла?

— Та... певно від вогню...

— Від якого?

— Гі-гі-гі... Бодай би ви зро-внені були... Ніби-то ви не

знаєте, який є вогонь — хі-каві мій "добродій".

— Я знаю: є вогонь, що його дав нам Прометей, — це є вогонь лєкучий, здоровий, він дає нам світло, життя... А є во-гонь ненависти, який розди-рає на часті тіло несвідомих працюючих мас, — це біль-ше їх затемнює, зводить їх на манівці, патроуджує брата на брата, вогонь, на якому ко-лись християнські інквізитори палили людей науки, вогонь...

— Бувайте здорові, добро-дію... бувайте.

Почекайте, я ще не до-кінчив про вогонь...

— Дякую, але мені вже й так гаряче, дуже гаряче... Ой пе-че...

І передомною тільки мигну-ли його "twinkletoes".

Тепер я сиджу й думаю: я-кий з двох вогнів його так при-пик: Прометей, чи той, що в Толстой, Ман, церкву спав-ли?

Думаю...

Куркуленко.

ПРИЯТЕЛІ ПРОВОКУЮТЬ ОДНІ ПРОТИ ДРУГИХ.

Віденська вечірня газета "Ві-нер Альбмайнє Цайтунг" ді-сталася за останні два роки 30 тисяч доларів від польського уряду субсидій за її "ясно-польську" роботу. Одночасно газета служила угорському у-ряду. Цим і пояснюється кампанія цієї газети проти Ру-мунії.

Орган румунської сигуранції "Унісал", потверджуючи по-відомлення про одержання га-зетою субсидій, звертає увагу румунського уряду на те, що "Вінер Альбмайнє Цайтунг" провадить протирумунську пропаганду за гроші, одержу-вані від польського уряду.